

[Erik Holst]

forslag – kan gå ind for lovforslaget, er, at digesikringen under ingen omstændigheder forringes, at der ingen indvandsproblemer bliver med Vidåens oversvømmelser, at saltvandssøen fungerer efter hensigten – ja, selvfølgelig – og at anlæg og drift pålægges ikke de lokale, men hele samfundet. Og da er det således, at efter at EF har set på dette projekt i forhold til andre projekter, har de betragtet det som så vigtigt og nationalt af så høj karat, at man er villig til at betale halvdelen af de udgifter, der er forbundet med etableringen. Den anden halvdel har vi såmænd regnet med i den forrige regering at vi fandt i miljøministeriet, således at det ikke direkte belastede finansloven med en udgift.

Det tredje, jeg vil sige, er, at det er en generel opfattelse hos alle os, der er forslagsstillere, at driftsomkostningerne må afholdes af fællesskabet. Det er altså ikke noget, man har tænkt sig at pålægge de lokale dernede. Det er hverken amtsrådet eller Højer kommune, der skal betale driftsomkostningerne. Det er landbrugsministeriets vildtforvaltning, der afholder de årlige driftsomkostninger.

Så vil jeg sige til hr. Sønderby: folketingets miljø- og planlægningsudvalg har været dernede. Vi har haft lejlighed til at se digeområdet, vi har set det, der tidligere var forland, og vi har haft lejlighed til at høre de lokale folkevalgtes synspunkter. Og det er da rigtigt, som hr. Sønderby siger, at de folkevalgtes synspunkter har været meget, meget negative i forhold til de oplysninger, vi har fået fra anden side.

Så siger man: vi er ikke sikre på, at disse oplysninger er helt rigtige, og vi er ikke sikre på, at det er korrekt at etablere et saltvandsindtag, som måske ikke kommer til at fungere rigtigt. Men det hjalp en del, da vi sagde til dem: I skal selvfølgelig ikke betale hverken driftsomkostninger eller anlægsomkostninger. Jeg tror ikke, det var et pengespørgsmål alene, men det var et udtryk for, at jeg følte, at jeg over for de folkevalgte måtte sige, at det var en fælles opgave for hele samfundet at løse også naturens problemer.

Må jeg lige sige til hr. Steffensen, at for 10 år siden, da vi fik miljøloven, var det således, at det var svært at råbe meget store dele af den danske befolkning op om, at naturen var ved at blive ødelagt mange steder. Det var fantastisk svært for os, men i dag er det således, at der selv i folketinget og selv i de

bredeste kredse i Danmark er meget stor forståelse for, at vi ikke lever videre på den måde, som vi levede i 1960'erne, hvor vi må sige at det var bl. a. naturen og dyrelivet, der betalte en meget stor del af de omkostninger, som var betalingen for de goder, vi fik herhjemme af materiel art.

Til sidst vil jeg sige tak til dem, der har udtrykt en positiv holdning over for et arbejde i udvalget, som selvfølgelig skulle kunne klare nogle af de spørgsmål, som er udestående, og som nogle har følt har været udestående.

Og til allersidst vil jeg sige, at der er ingen af forslagsstillerne, der ikke sætter sikkerheden og dermed samhørigheden med den sønderjyske befolkning over alle andre spørgsmål, også i det forslag, vi her har fremsat, men vi mener, det er så vigtigt at få reddet de ting, der kan reddes uden at lade andre synspunkter, som kan fremkomme dernede, måske landbrugsfaglige synspunkter, indgå i vurderingen eller nedprioriteringen af naturens egne muligheder for at overleve.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg vil gerne sige tak til socialdemokratiets ordfører og også til forslagsstillernes ordfører for de klare udtalelser på baggrund af mine udtalelser før om sikkerheden. Jeg har forstået det sådan, at disse udtalelser må jeg tolke i den retning, at man fjerner disse 3 linjer fra bemærkningerne, hvilket jeg gav udtryk for var en forudsætning for, at vi kunne arbejde videre med forslaget.

Den socialdemokratiske ordfører var inde på spørgsmålet om nogle partipolitiske betragtninger og gjorde også gældende, at det var en vældig chance for en minister med en holdning at tage fat på disse spørgsmål. Jeg vil da gerne sige, at det er en vældig chance i det hele taget at være i miljøministeriet. Men se, det at have en holdning forhindrer netop en miljøminister i at sige ja til hvad som helst. Der må altid ske en afvejning, og afvejningen her har klart – for mig i alt fald – slået fast, at vi har en international forpligtelse til at sikre vores fugleliv, og vi har også en national forpligtelse. Men det, der er sat spørgsmålstegn ved her, er, om forslaget vil virke efter sin hensigt, om det vil give det resultat, man har forudset.